

Udsigt til overhovedet at naa et Resultat. Et af de Punkter, jeg da gerne vilde henlede Opmærksomheden paa, og som jeg i høj Grad vilde ønske man kunde faa rettet ved denne Lejlighed, er de saakaldte Kvarterforhold. Sagen er, at Sergenter paa yngst Gage, som kunne staa en halv Snes Aar, inden de naa videre, blive her i Kjøbenhans Garnison, hvor man har Kaserner, indkvarterede der, og der afdrages dem saa 5 Kr. om Maaned. Hvis de bo i Byen, beholde de ikke alene disse 5 Kr. men faa yderligere 3 Kr. i Kvartergodtgørelse, altsaa 8 Kr. Det er jo forholdsvis billigt, kan man sige, men det kommer an paa, hvilken Komfort der ydes for disse 8 Kr., og at denne er af den Natur, at man ikke kan faa Folk til at leve i længere Tid under disse Forhold, tror jeg at turde sige. Der skal paa et Værelse ligge mindst to sammen, og den Bekvemmelighed, der ydes dem, er en lille Jærnseng, som i og for sig kan være god nok, de fornødne Tæpper, et Fyrretræsbord, et Madskab og en Stol. Det er ikke nogen stor Bekvemmelighed, og det behøves jo heller ikke, man vil vel sige, at de skulle hærdes. Men paa den anden Side maa jeg gøre opmærksom paa, at naar en Mand har gjort sit Arbejde og kommer hjem, skulde hans Kvarter, hvis han skal kunne være tilfreds med at være hjemme og der fortsætte sin videre Uddannelse, gerne være af en saadan Natur, at han kan finde sig i at være der, og det tror jeg ikke han kan her. Nu indrømmer jeg gerne, at Autoriteterne gøre, hvad de kunne, for at lempe paa dette Forhold saaledes, at de saa vidt muligt lægge nogenlunde jævndrende sammen. Men det hænder, at dette ikke sker. Jeg har f. Eks. en Sergent paa ældst Lønningsklasse, med Hæderstegnet, altsaa ca. fyrretyve Aar, som maa ligge sammen med en lige nys udnævnt Mand, fordi der i dette Øjeblik bliver udnævnt en og der netop er Kvarter ledig hos ham, medens de andre nødig ville skifte, hvad man ikke kan sige noget til. Jeg tror, man vil forstaa, at naar i et yderst tarveligt Rum en fyrretyveaarig og en femogtyveaarig Mand skulle bo sammen, bliver der ikke stor Hygge. De skulle med en saadan Aldersforskel passe ganske ualmindelig godt i Karakter, for at dette Samliv kan blive et Mønstersamliv. Der er under saadanne Forhold ikke nogen Lejlighed til at fortsætte sin egen Uddannelse, hvortil der endda stilles ret betydelige Fordringer. For at hjælpe paa dette Forhold opvarmer

man naturligvis Undervisningslokalerne og henviser dem, der ville læse, til Selvstudium der, men man maa indrømme, at der kunde gøres betydelige Forbedringer i dette Forhold. Naar en Mand først er saa gammel, har faaet fast Ansættelse og har faaet en saadan Uddannelse, var det ikke for meget forlangt, om han, naar han skal bo paa Kasernen, fik et Værelse for sig selv. Men rent mærkværdigt bliver dog Forholdet, naar man tænker paa Uddannelsesskolerne, Skydeskolen og Gymnastikskolen. Naar man der lægger 15—20 Mand paa et Værelse og beregner en Husleje af 8 Kr. pr. Mand, tror jeg, man vil indrømme, at Staten er den mest blodsugende Husejer i denne Stad. Min Hensigt maa ikke misforstaas, naar jeg gør opmærksom herpaa. Det følger af sig selv, at paa disse Skoler maa og skulle de indkaseres sammen. Jeg berører Forholdet kun for at vise, at Betalingen, der ydes, er urimelig stor. Jeg tror nok, der kunde ændres en Del paa dette Kvartersspørgsmaal. I Provinserne, i Byer, hvor der ikke er Kaserner, bo naturligvis alle Underofficerer i Byen. De skaffe sig selv Kvarter og modtage Godtgørelse. For de giftes Vedkommende er det omvendte Forhold til Stede. De ville gerne have de faa Lejligheder for gifte Underofficer, der findes i Kasernen. De ere forholdsvis billige, Afdragene for dem ere meget moderate. Det er altsaa en Hjælp for dem. Naar de skulde bo i Byen, og de ere naaede til ældste Lønningsklasse for Sergenter, er Kvartergodtgørelsen 7 Kr., medens 5 Kr. er Afdraget for dem, der skulle bo paa Kasernen. Det er altsaa 12 Kr. i det hele. Resultatet bliver altsaa, at de faa 144 Kr. til Husleje, naar de ere tvungne til at bo i Byen. Men nu koster den billigste Toværelsens Lejlighed — to Værelser er dog ikke for meget forlangt, men mere kan der heller ikke gøres Fordring paa — omtrent 250 Kr., som Huslejen nu staa og har staaet i en Række af Aar. Man vil altsaa se, at Forholdene paa Kvarteromraadet ere af den Natur, at medens jeg ikke tør paa-staa, at der kan gøres meget for dem, der skulle bo i Byen, kunde der nok gøres noget for dem, der bo og skulle bo paa Kasernen. Jeg mener, det er et forholdsvis alt for stort Afdrag, der finder Sted for det Rum og den Bekvemmelighed, de have. Men det vilde jeg gerne finde mig i, naar man blot kunde naa til at give dem deres eget Værelse, hvor de kunde tilbringe deres Tid i Stedet for som nu, saa snart de ere fri for Tjeneste, at være hen-viste til at gaa i Byen.